

Bells amors!
~~~~~

La conquesta de Mallorca.

Lo rey Jaume un dia si la n va trobar.
 Mora era tan bella foime namorat!
 Tan bell punt la troba ja li va detras;
 ella se n'adona fuita que fugiràs.
 Barcelona dexa, pren lo camí rat,
 entra a Ferragona, d'ell no s'lliura pas.
 Las petjadas d'ella, ell las va contant:
 no s'hi veu segura dins de la ciutat,
 deix la vila antiga ne travessa l'pla,
 sempre du al darrera son aymador rat.
 Travessant las vinyas als sorrals fa cap;
 a Salou arriba vora de la mar.
 Quan la platxa toca septa gira l'cap,
 l'aymador hi troba sempre al seu detras.
 Mar endins la mora caminant ja està
 grossa meravella, caminar pel mar!
 Ell es a la platxa se l'estoi quaytant,
 Una nau hi troba, dintre hi ha saltat.

— Mes que rias fada no t'escaparàs.
Vinga la nostramo, moga 'l rem la nau.

Y la nau seguintla mar endins se'n va.
Dins del mar un' illa se hi estèn pel llarch;
altas sas montanyes, frescos los seus valls,
floridoras planas, vents tarongerars!

El·la ja la petja, ell la petjarà.
Los soleys travessan, passen pels ubachs,
troban las murallas d'una gran ciutat.
Ell, com ella, hi entra pel mateix portal:
passa estretas ruas, vias de mes pas.
Caminant del moro troban lo ~~portal~~ palau.

El·la ja s'hi fica, ell no se n'està.
Tot voltat de guardas vén al rey sentat.
Quan la mora arriba tots alsen lo cap;
quan d'ell se n'adonan trauchen los granats.

Si hi ha hagut refrega lo trespol ho sab,
que de sech que n'era ple de sanch està.

Mora se n'emporta. ; Prou se n'ha parlat!

Vilas y quintanas van atravessant.

El·la dalt d'un' haca de pel rotx y blanch,
ell al costat d'ella dalt d'un brau cavall.

De l'amor, la mora, ja ha sentit l'escalf,
y ab ulladas dolbas quayta son company.

De la terra fugen tot cercant la mar:
a la platxa troban sa lleugera nau.
Tots dosets conversen ben de baix en baix,
ella tota roja ell tot encisat.
La conversa ls trenca qui ls regeix la nau:
lo nostramo ls senya terra mes enllà.
Ell que se n'adona veu lo Montserrat
cimejant las aspras costas de Garraf.
Al amor l'ensenya ab sa destra ma,
mentres ab veu dolsa diu y parlar franch:
— Veu aquellas terras? Molt t' estimaràn. —

Si llunyanas eran, ja s' han atansat:
ja la flayre senten de sos camps granats.

Festas y alimarias fantlos a ciutat;
pels carrers hont passen penja lo domàs.
Per carrers y plassas tots ne van parlant:
tots de contemplarla no se n' cansan may.
Tots se n' enamoran de lo seu posat;
mes son nom no l' saben y l' desitx n' es gran.
Treu que trigarian a saberlo clar,
si no fos un patge que ja l' va escampant.

Ay, patge xarrayre te n' penediras,
si es qu' arribi a sé breho qui te n' ha privat!
Mes lo patge conta que bateix hi haurà,
que de las esglasias bronzos sonaràn,
que la que n' es mora cristiana es fa.
Diu que l' nom que porta li conservaràn.

Si "Mallorca" s' deya també s' ho dirà,
qu' així ho disposa de tot cor y grat
qui de sa bellesa gracias y cabals
ha sabut guanyarsen plena voluntat.

Los amors d' En Jaume plauchen als vasalls,
i qui 'ls aborria si son tan sagrats!

Ara sols son vella recordansa ja;
mes tantost se'n parla dins nostre casal
no hi ha cor que resti sens esbategar.

Venturos qui logra uns amors aytals!

Mes felis lo poble qu' honorarlos sap!